

***ἀναμπαμπουλιάζω**, ἀναμπαμπουλιάζω ΑΛασκαράτ. Λύχν. 114 ἀναμπαμπουλιάζω Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀναμπαμπουλιά.

Ταράσσω, κάμνω ἄνω κάτω, ἀνακατώνω Πελοπν. (Λακων.) Καὶ ἀμτβ. ταράσσομαι, καταθορυβοῦμαι ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: Ἀναμπαμπουλιάσανε καὶ ἐβγήκανε ἀπὸ τὰ σωστά τους.

ἀναμπαμπουλίκι τό, Ζάκ. Σῦρ. κ. ἄ. ἀναμπαμπουλίκι Κεφαλλ. ἀναμπαμπουλίκι Ἰκαρ. ἀναμπαμπουλίκιν Μεγίστ. ἀναμπαμπουλίκιν Κρήτ. ἀναμπαμπουλίκιν Λεξ. Μπριγκ. ἀναμπαμπουλίκιν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναμπαμπουλίκιν Δ.Κρήτ. ἀναμπαμπουλίκιν Σύμ. ἀναμπαμπουλίκιν Σίφν. ἀναμπαμπουλίκιν Ἄνδρ. κ. ἄ. ἀναμπαμπουλίκιν Α.Κρήτ. ἀναμπαμπουλίκιν Σάμ. ἀναμπαμπουλίκιν Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκι.

1) Σύγχυσις, ἀναστάτωσις, ταραχή, θόρυβος, ἰδίᾳ ἐκ τῆς συρροῆς πολλῶν ἀνθρώπων ἔνθ' ἄν.: Ἦτανε ἀναμπαμπουλίκι μεγάλο 'ς τὸ βαπόρι Ἄνδρ. Γί'ν'κι μιγάλον ἀλιδοῦ-δ'λίξ' Ἰμβρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμπαμπούλα. 2) Φιλονικία, ἔρις Μεγίστ.: Ἀναμπαμπουλίκια ἔχουν. Συνών. ἀναγούλα (I) B 3, ἀνακάττω B 2, ἀνακατεψιά 3, μάλωμα. 3) Σύγκρουσις, συμπλοκή Κεφαλλ.

ἀναμπάμπουλος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναμπάμπουλος Μεγίστ. ἀναμπάμπουλος Σύμ. ἀναμπάμπουλος Ἄνδρ. Α.Κρήτ. ἀναμπάμπουλος Χάλκ. ἀναμπάμπουλος Κάρπ. ἀναμπάμπουλο τό, ΑΣακελλ. Ἐγχειρ. ἀρμενιστ. 235 ἀναμπάμπουλο ΑΤανάργ. Σπογγαλ. 108

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀτακτος, ἀκατάστατος Ἄνδρ. Α.Κρήτ. Μεγίστ. Σύμ. Χάλκ.: Ἀναμπάμπουλη εἶναι 'ς τὸ σπῖτι τῆς Κρήτ. Εἶσαι ἀναμπάμπουλη, δὲν εἶσαι νοικοκυρὰ Χάλκ. β) Ἀτημέλητος, ἀφιλόκαλος Ἄνδρ. Κάρπ.

γ) Ἀπερίσκεπτος Α.Κρήτ.: Ἀναμπάμπουλη εἶναι 'ς τὰ λόγια τῆς. δ) Ἐκεῖνος περὶ τοῦ ὁποίου δὲν ἐσκέφθη τις, ὁ ὧς τύχη γενόμενος Σύμ.: Δουλειὲς ἀναμπάμπουλες.

2) Ὁ ἔχων σχῆμα ἀκανόνιστον, στρεβλός, ὀζώδης Α.Κρήτ.: Ἀναμπάμπουλο κερί. 3) Ὁ ὑπὸ τρικυμίας δεινῶς ταλαιπωρηθεὶς, ἐπὶ πλοίου Μεγίστ.:

Ἀναμπάμπουλον καράβιν σὲ καλὸν λιμνιῶναν πάει (ἐπὶ ἀπροσδοκῆτου σωτηρίας ἐν μεγίστῃ ἀμηχανίᾳ ἢ ἐπὶ εὐτυχήματος ἀνεπιόστου ἐρχομένου ἐν ὥρᾳ δεινῆς ἀνάγκης).

Β) Τὸ οὐδ. οὐσ. 1) Τρικυμία ΑΤανάργ. ἔνθ' ἄν.: «Τίποτε ἀναμπάμπουλο θὰ ἔχουμε... ἔλεγον ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον παρατηροῦντες τὸν ὀρίζοντα». 2) Τὸ σκάσιμο τοῦ κύματος εἰς μακρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς παραλίας (τοῦτο συμβαίνει, ὅταν ἡ θάλασσα εἶναι ἀβαθὴς) ΑΣακελλ. ἔνθ' ἄν.

***ἀναμπαμπουλῶ**, ἀναμπαμπουλῶ ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 25 ἀναμπαμπουλῶ Στερελλ. (Κλών.) Μετοχ. ἀναμπαμπουλισμένος (Φιλολογ. Ἀκρόπ. 1,54).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναμπαμπούλα.

1) Θορυβῶ ΑΛασκαράτ. ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐν τὸ γυναιτικὸν τόσα γυναικόπαιδα

ἔξακολουθῶν ἀναμπαμπουλοῦσανε.

Μετοχ. ἀναμπαμπουλισμένος=θυελλώδης (Φιλολογ. Ἀκρόπ. ἔνθ' ἄν.): Ἀναμπαμπουλισμένη νύχτα. 2) Ὑπερπληροῦμαι, βρίθω Στερελλ. (Κλών.): Ἀναμπαμπουλῶ ξὶ τοῦ σκουλεῖο πιδεῖ φέτον.

***ἀναμπελᾶς** ὁ, ἀνεμπελᾶς Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μπελᾶς.

Στενοχωρία: Παναγιά μου, ἀνεμπελᾶ τὸν ἔχω! Συνών. μπελᾶς, σκοτούρα, στενοχώρια.

ἀναμπιστεύομαι Πελοπν. (Λάστ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μπιστεύομαι.

Δίδω ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύομαι: Ἄσμ.

Ἀνάθεμα τὸν Ἐρωτα καὶ ὅπου τὸν πιάσῃ φίλο καὶ ὅπου τὸν ἀναμπιστευτῇ τὸν ἄτιμο τὸ σκύλλο.

Συνών. μπιστεύομαι.

ἀναμπιστοσύνη ἡ, Εὔβ. (Κονίστρ.) Λευκ. κ. ἄ. ἀναμπιστοσύνη Β.Εὔβ. κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μπιστοσύνη.

Πίστις, ἐμπιστοσύνη ἔνθ' ἄν.: Αὐτὸς ἀναμπιστοσύνη δὲν ἔχει (δὲν δύναται τις νὰ ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν) Κονίστρ. Συνών. μπιστοσύνη.

***ἀναμπλέκω**, μετοχ. ἀναμπεμένος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μπλέκω.

Μετοχ. 1) Ὁ μὴ βαίνων κατ'εὐχὴν, δυσμενής: Ἀναμπεμένη τύχη. Μοῖρα στραβὴ καὶ ἀναμπεμένη. Συνών. ἀνάποδος. 2) Ἰδιότροπος, κακότροπος: Ἀναμπεμένη γυναῖκα. Συνών. ἄβολος Β 1, ἀνάποδος, στριμμένος (ἰδ. στρίβω).

***ἀναμπρατσώνω**, μέσ. ἀναμπρατσώνομαι Δ.Κρήτ. ἀναμπρατσώνομαι Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. μπράτσο κατὰ τὸ ἀνασκουμπώνω.

Ἀνασύρω τὰς χειρίδας ἐτοιμαζόμενος νὰ κάμω τι: Μὴν ἀναμπρατσώνεσαι, γιατί δὲ σὲ βάνω νὰ ζυμώσης. Ἀναμπρατσώνεσαι δὲν ἀναμπρατσώνεσαι, δὲν εἶναι γιὰ τὰ χέρια σου. Συνών. ἀνασκουμπώνω.

ἀναμύζω ἀμάρτ. ἀναμύζω Μακεδ. ἄναμύσω Σύμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μύζω, παρ'ὃ καὶ μύσσω.

Ἀσθμαίνω ἐκ λυγμῶν, ὑποκλαίω ἔνθ' ἄν.: Τ' ἔχεις καὶ ἄναμύσεις; Σύμ. Πάει ἐκεῖνος 'ς τὸ σπῖτι του καὶ ἔκλαιεν καὶ ἄναμύσσε (ἐκ παραμυθ.).

***ἀναμυκῶ**, ἄνεμυκ-κῶ Ρόδ.

Ἐξ ἀμάρτ. παλαιοῦ ἀναμυκῶμαι παρὰ τὸ ἀρχ. μυκῶμαι.

Μυκῶμαι, μουγκρίζω, ἐπὶ ζώων πειναλέων: Ρίξε τοῦ μουλαριοῦ νὰ μὴν ἄνεμυκ-κῶ.

***ἀνάμυσι** ἡ, ἀνέμυσι Θράκ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνάμυσις = ἀνοιγμα.

Βλάστησις, ἔκφυσις: Ἡ ἀνέμυσι τοῦ σιταριοῦ. Συνών. φύτρωμα.

***ἀνάμυστος** ἐπίθ. ἀνέμ-μυστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάμυστος < ἀναμύω τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ἀνέμυσεν, δὲν ἐβλάστησεν, ὁ μὴ φυτρώσας. Συνών. ἀφύτρωτος.

***ἀναμυταλεᾶ** ἡ, ἀναμυταλεᾶ Δ.Κρήτ. ἀνεμυταλεᾶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀμυταλεᾶ < μύτι. Πβ. αὐτόθ. μούταλο = ῥύγχος τοῦ χοίρου.

1) Ἐπὶ χοίρου, βιαία ὥθησις διὰ τοῦ ῥύγχους, καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀνθρώπου: Ἦφαγα ἄνω πολλὰς ἀνεμυταλεᾶς ὅσο γαιρὸ εἴχαμε τὸ γάπρο. Ἐπαιζα του δγὸ τρεῖς

ἀναμυταλές κ' ἔχασε δὲ γόσμο. Συνών. ἀμπωσὰ 1, ἀμπωσι, *ἀμπώσιμο, ἀμπωσμα A 1, ἀμπωσμα-τῆς, ἀμπωσμός, *ἀναμυταλιστά, *ἀναμυτάλισμα, σπρωξά, σπρώξιμο. 2) Κτύπημα, ράπισμα: Φύγε, γιὰ θὰ σ' ἀρχίζω τὸ ἀναμυταλές! Συνών. μπάτσος, χαστούκι, χτύπημα.

*ἀναμυταλίζω, ἀναμυταλίζω Δ.Κρήτ. ἀνεμυταλίζω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *ἀναμυταλῆς.

1) Ἐπὶ χοίρου, ὡθῶ τινα βιαίως διὰ τοῦ ρύγχους, καὶ γενικώτερον ἐπὶ ἀνθρώπου: Φύγε νὰ μὴ σὲ ἀνεμυταλίση ἢ γουρούνα. β) Ἐπιτίθεμαι κατὰ τινος, τὸν κτυπῶ καὶ τὸν ἀνατρέπω: Κάτσε ἡσυχος, γιὰ θὰ σ' ἀναμυταλίσω! Μὴν ἀναμυταλίζης τὸ κοπέλλι! Πολλὲς φορὲς τὸν ἔχω ἀναμυταλισμένο, μ' ἀκόμη μοῦ κάνει τὸ παλληκάρι. 2) Μεταφ. προσβάλλω τινὰ διὰ λόγων: "Ὁδε γιὰ μὲ δὴ, μ' ἀναμυταλίζει. Πολλὲς φορὲς μ' ἔχει ἀναμυταλισμένο.

*ἀναμυταλιστά ἢ, ἀνεμυταλιστά Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμυταλίζω.

Βιαία ὥθησις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναμυταλῆς 1.

*ἀναμυτάλισμα τό, ἀναμυτάλισμα Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναμυταλίζω.

Βιαία ὥθησις καὶ ἀνατροπή: Εἶδ' ἀναμυταλισματα εἶν' ἀπὸς κάνεις τοῦ κοπελλοῦ! Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναμυταλῆς.

ἀναμύω Κύπρ. ἀναμοῦ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνεμῶ Θράκ. Κάσ. ἀνεμ-μῶ Κάρπ. 'νεμῶ Καρ. (Μοῦγλ. Μύλασσ.) Νίσυρ. Προπ. (Κύζ.) 'νεμ-μῶ Κάρπ. Κῶς Ρόδ. Σύμ. Τήλ. 'νεμ-μάω Κάλυμν. 'νεμύζω Μεγίστ.

Τὸ μεσν. ἀναμύω. Οἱ συνηρημένοι τύπ. ὡς καὶ τὸ 'νεμύζω διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. -ίσα. Πβ. καὶ μηνύω - ἐμήνυσα - μηνῶ, εὐλογῶ - εὐλόγησα - βλογίζω κττ. Περί τοῦ μεταπλασμοῦ τούτου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

1) Ἀνοίγω τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς Κύπρ.: Ἀχτύπησέν τον με τὴν βέρκαν τῶαι με νώθει με ἀναμύει (με = μήτε). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ορυσκ. 6,7 «τάχιον ἢ ἀναμῦσαι τινά». 2) Ἀναδίδω, ἐκφύω βλαστοὺς Κάρπ. Κάσ. Νίσυρ.: Ἐνέμυσε ἢ συκὰ Νίσυρ.

Ἀμε, φώκιο, εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσου,
ἐκεῖ ποῦ 'ν' ἡ φωλιά σου, | νὰ κοιτάξης τὰ παιδιά σου,
ὅπου καμπάνα 'ε' χτυπᾷ | καὶ παππᾶς 'ε' λειτριᾷ
καὶ κληματαρεὰ 'εν ἀνεμᾷ

(ἐξ ἐπιδ.) Κάσ. || Ἄσμ.

Ἀνοίξετε τὸν κλήονα 'ς τ' αἰ-Γιαννιῶ τὴ χάρι

το' εἰς τὴν κορφὴν του 'νέμ-μυσε ἕνα χροῦσὸ κλωνάρι

Κάρπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 308,39 «τὸ ἀναμύειν ἀντὶ τοῦ ἀναβλαστάνειν». Συνών. ἀναδίνω A 1.

3) Ἀμτβ. βλαστάνω, φύομαι ἔνθ' ἀν.: Ἀνέμυσε τὸ σ'τάρι Θράκ. Τὰ σκόρδα 'νέμυσαν Μοῦγλ. Ἐνέμυσε τὸ κριθάρι Νίσυρ. Ἐνεμ-μύσαν τὰ χορτάρια Σύμ. Ἐσπεύραμε, ἀμ-μ' 'εν ἐνεμ-μύσα Κάρπ. "Ὅσες φορὲς αὐτὴ τοῦ εὐχετον, ἐνεμοῦσεν ἀπὸ ἕνα φτερό 'ς τὴ μούρη του (ἐκ παραμυθ.) Νίσυρ. || Παροιμ. φρ. "Ὅπου πατήση τὸ πόδι του, χορτάρι δὲ 'νεμ-μᾷ (ἐπὶ ἀνθρώπου βασκάνου ἢ κακοποιοῦ) Ρόδ.

Παντοῦ παντοῦ μὴν ἀνεμ-μᾶς, μὴν ἀναμιλαώνης (πρὸς τὸν ἀναμειγνύμενον ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει ἢ ἀποκρινόμενον χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ. Συνών. φρ. μὴ φυτρῶν ἢ ἐκεῖ ποῦ δὲ σὲ σπέρνουν. ἀναμιλαώνω = *ἀναμολαδώνω) Κάρπ. — Παροιμ. Σὰν ἀπονθάν' ὁ μαῦρος μου, χουρτάρι μὴ ἀναμύση (πβ. ἀρχ. «ἐμοῦ θανόντος γαῖα

μυθῆτω πυρὶ») Λιβύσσ. "Ὅσον μισοῦ τὰ κέρταμα, 'ς τὰ γένεια μ' ἀναμοῦσιν (ἐπὶ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον ἀποφεύγομεν, ἀλλὰ πάντοτε ἐμφανίζεται ἐνώπιόν μας. κέρταμα = κριτάμα) αὐτόθ. || Αἰνίγμ. Ἐχὼ ἕνα πρᾶμα ὅπου 'νεμ-μᾷ μονάχουν του 'ς τοὺς ποταμούς, 'ς τὰ ρυάκια (ἢ βάτος) Κῶς Μαρούλι μαρουλόφυλλο | καὶ σερανταοχτώφυλλο καὶ 'ς τὴν κορφὴ τοῦ μαρουλιοῦ | χροῦσὸν κουκκὶν ἐνέμ-μυσε (ἢ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ καὶ τὸ Πάσχα) Τήλ. || Ἄσμ.

Μέσ' 'ς τὴν καρδίαν μου 'νέμυσε βασιλικὸς ὥρατος,
ἕνας ψιλομελαχρινὸς καὶ νόστιμος καὶ νέος

Νίσυρ.

Θαμάζομαι σὰν πορπατῆς πῶς δὲ βαρεῖ τὸ χῶμα,
πῶς δὲ 'νεμ-μοῦσι λεμονῆς μὲ τὸ πολὺ σου διῶμα
Τήλ.

Κ' ἐκεῖ ποῦ θάψασιν τὸ νεὸ 'νέμ-μυσε κυπαρίσσι
κ' ἐκεῖ ποῦ θάψασιν τὴ νεὰ 'νέμ-μυσε καλαμῶνας

Κάρπ.

Κάτω 'ς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ 'ς τοῦ Χριστοῦ τὸν τάφον,
'κεῖ δέντρον δὲν ἐνέμυζεν, δέντρον ἐφανερῶθη

Μεγίστ. Συνών. ἀναδίνω B 1, *ἀναμολαδώνω, φυτρῶν.

*ἀνανάγκαστα ἐπίρρ. ἀνέγκαστα Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.) Χίος

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνανάγκαστος.

1) Χωρὶς ἀνάγκην, χωρὶς λόγον Χίος: Ἀνέγκαστα ποιὸς ἡμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ; Ἀνέγκαστα μοῦ τό 'πε γιὰ νὰ με πειράξῃ αὐτόθ. 2) Χωρὶς κόπον, χωρὶς ἐξάντλησιν σωματικὴν Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνέγκαστα πορπατεῖ - εὐτάει τὴ δουλείαν αὐτ' (περιπατεῖ - κάνει τὴ δουλεία του χωρὶς νὰ κουράζεται).

ἀνανάγκαστος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. ἀνέγκαστος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀνανάγκαστος. Τὸ ἀνέγκαστος ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *νεγκαστός < *νεγκάζω, δι' ὃ ἰδ. ἀναγκάζω.

1) Ὁ μὴ αἰσθανόμενος κόπον, ἐξάντλησιν σωματικὴν, ἀκαταπόνητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἀ.): Ἀνέγκαστος ἀρθωπος, ξάι 'κὶ κάθεται (δὲν κάθεται καθόλου) Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἀνέγκαστον παιδίν, ἡμᾶν στείλις ἀτο πάει (ὅπου τὸ στέλνεις πηγαίνει) Χαλδ. Συνών. ἀγανάχτητος 1 β, ἀκούραστος 1. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ προξενῶν κόπον, ὁ ἀποκτώμενος χωρὶς κόπον Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀνέγκαστον πρῶμιν θὰ τρώῃ, ἐπῆρεν τοῦ κυροῦ αὐτ' τὴν εὐδὴν (ἐπειδὴ ἐπῆρε τὴν εὐχὴν τοῦ πατέρα του, θὰ τρώῃ κτλ.) Συνών. ἀγανάχτητος 2, ἀκοπος (II), ἀναπαυμένος ἢ ἀναπαμμένος (ἰδ. ἀναπαύω A 1), ἀντίθ. γαναχτεμένος (ἰδ. ἀγαναχτῶ A 1 β).

ἀνανάμενος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.) ἀνανάμονος Πόντ. (Ἱμερ. Χαλδ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀναμένω.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν περιμένει κάνεις, ἀπροσδόκητος ἔνθ' ἀν.: Κακὸν ἀνανάμονον Χαλδ. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀναπάντεχος 1, *ἀναπέλπιστος, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2) Τὸ οὐδ. οὐς, κακὸν ἀπροσδόκητον Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.): Ἀσ' σ' ἀνανάμονα κὶ ἀσ' σὴν κακὴν τὴν ὥραν νὰ φυλάττ' σε ὁ Θεός! Ἱμερ. Συνών. ἀναπάντεχο (ἰδ. ἀναπάντεχος 2).

*ἀνανάπαυτος ἐπίθ. ἀνάπαυτος Πόντ. (Κερασ.) ἀνάπατος Πόντ. (Χαλδ.) ἀνάπατος Πόντ. (Ἱμερ. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀναπαυτός. Τὸ ἀνάπαυτος ἄνευ συνθέσεως τοῦ ἀρκτικοῦ ἀ προσλα-

